

Sygn. akt IV Ka 122/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSA Stanisław Tomasiak (spr.)

Sędziowie SSO Tadeusz Węglarek

SSO Tomasz Ignaczak

Protokolant Karol Depczyński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim del. do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim- Tomasz Retyka

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2014 roku

sprawy **J. O.**

oskarżonego z art. 68 § 3 kks w zw. z art. 68 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 20 stycznia 2014 roku sygn. akt VII W 436/13

na podstawie art.437§1 kpk w zw. z art. 113§1 kks, art.636§1 kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację oskarżonego J. O. za oczywiście bezzasadną;**

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt. IV Ka 122/14

UZASADNIENIE

J. O. został oskarżony o to, że odpowiada za ujawnione w dniu 04.03.2013 r. w Kiosku W (...) w P., nie dopełnienie obowiązku wynikającego z art. 116 ust. 5 Ustawy z dn. 06.12.2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2011 r., nr 108, poz. 626), poprzez nie sporządzenie spisu wyrobów akcyzowych w postaci 1 op. tytoniu do palenia oraz 13 paczek papierosów różnych marek występujących w obrocie poza procedurą zawieszenia właściwemu organowi

tj. o wykroczenie skarbowe określone w art. 68 § 3 kks w zw. z art. 68 § 1 kks.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 20 stycznia 2014 roku w sprawie VII K 436/13:

1. oskarżonego **J. O.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 68 § 3 kks w zw. z art. 68 § 1 kks i za to na podstawie art. 68 § 3 kks wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

2. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony J. O. w całości na swoją korzyść.

Apelacja oskarżonego J. O. jak wynika z jej treści wywiedziona art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła pominięcie pierwszego zdania protokołu kontroli, będącego podstawą do oskarżenia J. O.. Skoro wynikało z niego, że kontrolerzy działają na podstawie art. 36 ust. 1 Ustawy o Służbie Celnej, to winni przedłożyć oskarżonemu upoważnienie do przeprowadzenia kontroli. Nadto skarżący zarzucił Sądowi meriti niewzięcie pod uwagę art. 77 pkt. 6 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którym dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karno-skarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy.

W konkluzji skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub uchylenie wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 marca 2014r.

Obwiniony J. O. popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte. Oświadczył „Ja już 4 lata prowadzę działalność gospodarczą. Ja wiedziałem, że akcyza na takie artykuły jak papierosy wygasa w dniu 01 marca każdego roku. Odmawiam odpowiedzi na pytanie: dlaczego nie usunąłem papierosów z półek, które nie miały ważnych znaków akcyzy. Nie chcę się również wypowiadać na temat nie sporządzonego przeze mnie raportu. Ja skupiam się tylko na tym, że kontrola była przeprowadzona nielegalnie.”

Przedstawiciel Urzędu Celnego w Piotrkowie Tryb. wnosil o nieuwzględnienie apelacji obwinionego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Prokurator wnosil o nieuwzględnienie apelacji obwinionego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna oskarżonego J. O., jest oczywiście bezzasadna.

Apelacja oskarżonego sprowadza się w istocie rzeczy do zanegowania prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych dotyczących legalności przeprowadzonej kontroli przez urzędników celnych. Opiera się ona w tym zakresie na odmiennej interpretacji zebranych w sprawie dowodów i nie przedstawia jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowości i słuszności rozumowania Sądu I instancji. Skarżący nie wykazał bowiem w żaden sposób, że rozumowanie Sądu meriti było wadliwe bądź nielogiczne. Natomiast zarzuty przedstawione w skardze apelacyjnej mają wyłącznie charakter subiektywnej polemiki opierającej się na korzystnej dla oskarżonego ocenie dowodów, nie znajdującej potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Chodzi tu oczywiście o to, że skarga apelacyjna nie przedstawia żadnych ważkich argumentów potwierdzających wadliwe rozumowanie Sądu I instancji czy też wadliwą ocenę przeprowadzonych dowodów czy też naruszenie prawa materialnego. Dokonane bowiem przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne (szczególności co do prawidłowości kontroli) w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej oraz wnikliwej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu I instancji o istnieniu niepodważalnych dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza przez normy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w treści art. 7 kpk. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu I instancji stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały

wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.).

Na wstępie rozważań prawnych podkreślić należy, że w dniu 4 marca 2013r. w (...)znajdującym się na ul. (...)w P. należącym do oskarżonego J. O.ujawniono 13 paczek papierosów oraz 1 paczkę tytoniu bez ważnych znaków akcyzy. Jest to fakt praktycznie bezsporny i niekwestionowany przez oskarżonego. Zachowanie takie niewątpliwie wypełniało dyspozycję art. 68 § 1 kks. Natomiast cała apelacja oskarżonego opierała się na tym, iż funkcjonariusze Urzędu Celnego przeprowadzili kontrole w sposób nieprawidłowy, bez stosownego upoważnienia. Zgodnie bowiem z art. 77 pkt. 6 Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej dowody przeprowadzone w toku kontroli przez organ kontroli z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, jeżeli miały istotny wpływ na wyniki kontroli, nie mogą stanowić dowodu w żadnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym, karnym lub karno-skarbowym dotyczącym kontrolowanego przedsiębiorcy.

Słusznie wskazał jednak Sąd meriti, że kontrola skarbowa opierała się na art. 36 ust. 4 ustawy o służbie celnej, zgodnie z którym w przypadku podejrzenia, że nie są przestrzegane przepisy określone w art. 30 ust. 2 i okoliczności faktyczne uzasadniają niezwłoczne przeprowadzenie kontroli, jest ona wykonywana na podstawie legitymacji służbowej. Kontrola w tym trybie była uzasadniona albowiem jak wynika ze zgodnych zeznań świadków A. W. oraz B. M. (urzędników celnych) mieli oni informację od anonimowego świadka, że w (...) należącym do oskarżonego nie są przestrzegane obowiązki wynikające z art. 116 ustawy o podatku akcyzowym. Zatem wystarczającym do przeprowadzenia kontroli bez upoważnienia jest samo podejrzenie, że nie są przestrzegane przepisy prawa. Nadto świadek B. M. logicznie wytłumaczył co skłoniło urzędników celnych do kontroli. Chodzi tu oczywiście o to, że na badanym terenie w innych placówkach występowały wyroby bez ważnych znaków akcyzy. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że potwierdziły się podejrzenia urzędników celnych i w przedmiotowym kiosku ujawniono wyroby tytoniowe bez ważnych znaków akcyzy, które były umieszczone w miejscu widocznym (w gablotce) i przygotowane do wprowadzenia do obrotu. W tym miejscu rozważania Sądu meriti należy uzupełnić. Sąd I instancji jak i skarżący nie dostrzegli bowiem, że nie tylko ustawa o Służbie Celnej ale również ustawa o swobodzie działalności gospodarczej dopuszcza możliwość przeprowadzenia kontroli bez stosownego zawiadomienia czy upoważnienia. Treść art. 79 ust. 2 pkt 2 wskazuje, że zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy przeprowadzenie kontroli jest niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia.

Oceny legalności działania urzędników celnych nie są w stanie zmienić zarzuty oskarżonego J. O., że w protokole kontroli znajdował się zapis, iż urzędnicy celni działali na podstawie legitymacji służbowych i upoważnienia do kontroli. Jak wiarygodnie wskazał świadek B. M., chodziło tu o czasowe imienne upoważnienia do kontroli, którym dysponowali. Natomiast skarżący wywodził, że przedmiotowy zapis o przeprowadzeniu kontroli na podstawie upoważnienia, świadczy o tym, że kontrola przeprowadzona była w oparciu o art. 36 ust 1 ustawy o służbie celnej. Natomiast urzędnicy celni takiego upoważnienia nie posiadali ergo działali nielegalnie. Zatem okoliczności ujawnione w toku kontroli przez urzędników celnych nie mogły stanowić dowodu w postępowaniu karnym skarbowym. Tyle tylko, że apelujący zdaje się nie dostrzegać, że od początku urzędnicy celni twierdzili, że kontrola spowodowana jest podejrzeniami co do nieprzestrzegania prawa w postaci art. 116 ustawy o podatku akcyzowym. Zatem zdaniem Sądu Odwoławczego urzędnicy celni byli uprawnieni do kontroli na podstawie art. 36 ust 4 o służbie celnej, bez stosownego upoważnienia. W konsekwencji wszelkie ujawnione przez nich okoliczności mogły stanowić dowody w postępowaniu karnym skarbowym.

W związku z powyższym, Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu meriti w zakresie ostatecznej oceny przedmiotowego zdarzenia, jak i metod ukierunkowanych na weryfikację jego przebiegu i skutków. Zatem, słusznie ocenił Sąd I instancji, że w przedmiotowej sprawie na uznanie oskarżonego J. O. za winnego inkryminowanego mu czynu pozwala zgromadzony w sposób kompleksowy i rzetelny materiał dowodowy. W tym miejscu wymaga podkreślić, iż w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy w sposób logiczny, niezwykle wnikliwy, precyzyjny i szczegółowy uzasadnił swe stanowisko w zakresie oceny zebranych dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe wnioski Sądu Rejonowego są wyważone i przekonujące. Przede wszystkim zaś

umacniają Sąd Okręgowy w przekonaniu, że Sąd Rejonowy prawidłowo i zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów dokonał subsumpcji zebranego materiału dowodowego na potrzeby niniejszego postępowania i nie ma potrzeby w celu dojścia do prawdy obiektywnej przeprowadzania jakichkolwiek dalszych czynności dowodowych.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, jako słuszny i odpowiadający prawu.

W oparciu o przepisy powołane w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego J. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł opłaty za druga instancję oraz kwotę 20 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym.